

## PHẦN THỨ HAI

### CHƯƠNG II

Sáng hôm sau thức dậy, Chương không thấy Tuyết đâu. Con sen nói Tuyết dậy sớm trang điểm xong đã đi chơi mát ngoài bãi biển. Rồi nó đưa cho chàng một tấm danh thiếp mà nói rằng:

- Thưa, sáng nay có một ông đến chơi, thấy ông còn ngủ, viết mấy chữ để lại dặn hễ ông dậy đưa trình ông ngay.

Chương đỡ lấy xem thì đó là danh thiếp của Phương, trong đó nguệch ngoạc mấy dòng.

Tôi đến xin lỗi anh, nhưng anh còn ngủ. Lúc nào dậy ra đồng đá hôm qua nói chuyện, hôm nay trời mát lắm.

Chương cau mày ngẫm nghĩ rồi lơ đãng, chàng lại hỏi:

- Mợ đâu?

- Thưa ông, bà con ra ngoài bãi bể.

Chương chải vôi cái đầu, mặc vôi quần áo, rồi tất tả ra đi. Xa xa trông lên ngọn đồng đá hà, chàng đã thấy cái áo màu hồng của Tuyết loang loáng in lên màu xanh da trời xanh nhạt. Cái khăn quàng dài và trắng của Tuyết bay lượn như những đợt sóng gợn bọt. Bên cạnh Tuyết và ngồi thấp hơn, một người vận âu phục màu trắng, đội mũ trắng mà Chương không rõ là ai, nhưng cũng đoán được là Phương, vì trong thiếp Phương có nói chờ chàng ở đó.

Chương rảo bước đi tới. Phương vì xây lưng lại phía Chương, nên không biết Chương đến gần, vẫn điềm nhiên ngồi nói chuyện. Lúc đó, chẳng rõ Phương nói khôi hài gì mà Tuyết cười như nắc nẻ. Chương chau mày đứng dừng lại ở chân đồng đá.

Ghen thì chàng cũng có ghen. Song một tính tình mạnh gấp mấy lòng ghen là sự bực tức về thái độ của Tuyết đối với Phương. Chương còn nhớ rằng Tuyết đã đoán biết điều đó. Chẳng lẽ biết người ta ghét mình, khinh mình, mà còn tìm đến trò chuyện thân mật được với người ta!

Chương hăm hăm bước tới chỗ hai người. Vì quá hấp tấp, chàng trượt chân. Nghe có tiếng động, Tuyết quay lại rồi đứng dậy, hỏi:

- Trời ơi! Có gì không, mình?

- Không.

Tuyết đỡ Chương:

- Mình không can gì thật đấy chứ?

Chương cười gượng:

- Không.

Rồi đưa tay bắt tay Phương. Phương bẽn lễn, má hơi hây đỏ, bảo bạn:

- Một ngày đẹp thế này mà dậy muộn như anh thật phí cả thì giờ.

Chương bĩu môi, nói mỉa:

- Một ngày đẹp thế này mà không ngủ, thật phí cả thì giờ.

Cả ba người đều cười. Rất tự nhiên, Tuyệt bảo Chương:

- Lúc em dậy, em toan đánh thức anh, nhưng em biết hôm qua anh trần trọc mãi không ngủ được, nên em sợ anh dậy sớm mệt. Thấy thiệp của anh Phương để ở bàn em liền ra đây tiếp khách hộ anh.

Lạnh lùng Chương đáp:

- Cảm ơn! Nhưng có lẽ anh Phương chẳng được vui lòng, phải không thưa anh?

Cái liếc của Chương rất có ý nghĩa khiến Phương ngồi im không đáp. Tuyệt cũng thừa hiểu đôi với Chương và nhất là đôi với mình, Phương ở vào chỗ tình thế khó khăn. Nàng tìm cách làm lạnh hộ chàng.

- Sao lại không vui lòng. Mình tưởng ai cũng đạo đức như mình sao? Phàm là một thiếu niên có tri thức thì ai đứng trước ba thứ này mà không cảm động, mà không vui lòng: là một tủ sách hay, một cảnh thiên nhiên đẹp và nhất là trang thiếu phụ xinh đẹp có duyên. Ở đây sẵn có cảnh đẹp, còn em có duyên hay không có duyên, cái đó tùy.

Phương cười đỏ ửng cặp má:

- Có duyên thì bà có duyên đứt đi rồi!

Không lưu ý đến đôi mày chau địu của Chương, Tuyệt nói luôn:

- Vậy thì có cảnh đẹp, có gái đẹp, chỉ thiếu sách hay.

Như mê man và quên hẳn rằng Tuyệt là tình nhân của người bạn đang ngồi ngay bên cạnh mình Phương rờ túi lấy ra quyển tiểu thuyết nhỏ và nói:

- Sách hay cũng có đây.

Tuyệt vỗ tay cười:

- Thế là đủ bộ ba rồi, còn thiếu một thứ gì, mà anh Chương tôi không vui lòng phải chăng anh Phương?

Giọng Tuyệt tự nhiên, dáng điệu dễ dàng, khiến Chương càng căm tức. Chàng muốn nói sang chuyện khác để cắt đứt những lời nói bông đùa không phải lúc của Tuyệt, liền hỏi Phương:

- Chị còn ngủ?

- Nhà tôi dậy từ năm giờ sáng.
- Sao anh không mời chị ra chơi mát?
- Có. Nhà tôi đang chơi mát bên nhà bà phủ Thanh.

Nghe đến tên bà phủ Thanh, Chương se sẽ cắn môi nhìn ra ngoài biển. Phương lại nói:

- Họ ra nghỉ mát mà cả ngày chỉ bài bạc thì thật quá tội, chẳng thà cứ ở nhà còn hơn.

Tuyết vui mừng hỏi:

- Họ đánh tổ tôm đấy à? Tôi thèm tổ tôm quá, anh ạ. Từ hôm ra đây đến nay đã được một tuần lễ mà chẳng ai mời mình đi đánh, nhỉ?

Chương hơi ngượng với Phương. Chàng tưởng như đoán được vì lẽ gì chẳng một ai mời Tuyết đến chơi nhà họ. Song sợ Tuyết buồn khổ nếu nàng hiểu được sự yên lặng rất nhiều nghĩa của hai người. Chương nói gạt:

- Chà! Thôi, tôi xin bà! Chúng mình ra đây nghỉ mát chứ không phải ra đây đánh bạc.

Phương cũng nói:

- Phải đấy, rõ khổ! Nhà tôi từ ngày ở cũ đến giờ, cứ ốm yếu quặt quẹo luôn. Thế mà năm ngoái đốc tờ bảo vào nghỉ mát Sầm Sơn thì lại ốm thêm vì tổ tôm. Năm nay ra đây mới được một hôm đã lại tổ tôm rồi.

Tuyết tò mò hỏi:

- Thưa anh giáo bà giáo ốm ra sao vậy?

Phương chưa kịp trả lời, nàng đã cười khanh khách nói tiếp:

- Em rõ buồn cười! Anh giáo với lại bà giáo! Thôi gọi bác cho tiện nhé?... Vậy thưa bác trai, bác gái ốm ra sao?

- Nhà tôi đau ngực. Tôi lo lắm, người cứ một ngày một sút.

- Mua sâm-banh cho bác ấy uống nhiều vào.

Chương cười:

- Thuốc gì lại ngộ thế, mình?

- Thuốc tiên đấy.

Phương vẫn theo đuổi ý nghĩ của mình, buồn rầu đáp:

- Ngỡ này thì lại đến vào Sầm Sơn thôi. Cứ hễ gặp bà phủ Thanh là không thoát được tổ tôm.

Mỗi lần Phương đọc đến tên bà phủ thì Tuyết lại cố lánh cặp mắt của Chương. Nàng vờ nhìn ra khơi như đang tưởng tới một điều gì viễn vông mơ mộng. Chương bảo Phương:

- Vậy chỉ về Hà Nội là hơn hết. Với lại mặc bệnh đau phổi mà ở bờ biển cũng không tốt.

- Có lẽ tôi đưa nhà tôi lên Lạng Sơn, anh ạ.

Tuyết vỗ tay reo:

- Ủ, phải đấy. Đi Lạng Sơn! Ta cùng đi cả mình ạ.

Chương tắc lưỡi:

- Rõ nói đâu thì câu đó. Thuê cái nhà hơn trăm bạc một tháng vừa ở được một tuần lễ đã đòi đi Lạng Sơn.

- Vâng, thì mình ở lại đây để em lên Lạng Sơn với anh Phương nhé?:

Phương ngượng quá, vờ không nghe rõ lời Tuyết. Còn Chương thì mặt đỏ bừng, chau mày nhìn Tuyết, có vẻ khó chịu. Tuyết lại nói luôn:

- Em có nhiều bạn ở trên ấy lắm kia. Không tốn tiền thuê nhà đâu. Ồ, thích nhỉ, lâu nay em không đến Lạng Sơn, nhớ quá.

Chương ghé vào tận tai Tuyết thì thầm:

- Thôi đi! Mình lố lảm.

Tuyết vô tình ngộ ý muốn đi Lạng Sơn với Phương, nhưng nghe Chương cự thì nàng im ngay, rồi nói chữa:

- Ồ! Mà đi thế không tiện nhỉ!

Ba người cùng thấy khó chịu, yên lặng ngồi nhìn vờ vẩn. Mặt trời mọc đã cao, nhưng bị mây che khuất nên vẫn có bóng rợp mát. Bỗng Tuyết trở một người đội nón lá, tay cầm một cái cào đất, đi giật lùi bên làn nước biển đương xuống, và hỏi Chương:

- Họ làm gì thế kia?

Tuyết cũng thừa biết đó là một người bắt ngao, song nàng vờ hỏi cho có câu hỏi, vì nàng hiểu rằng câu chuyện đi Lạng Sơn đã gây nên một làn không khí khó thở nó bao bọc lấy ba người. Chương đáp:

- Người ta đi bắt ngao.

Tuyết đưa mắt rất tình tứ, mỉm cười với Chương:

- Bắt ngao? Hay nhỉ!

Bao nhiêu sự tức giận đã biến hết. Chương lại tươi cười giải nghĩa cho Tuyết nghe cách bắt ngao.

- Sao lại gọi là con ngao, mình nhỉ?

- Nào ai biết.

Lời nói của Tuyết có ý lả lơi bỡn cợt. Phương lấy làm ngượng đứng dậy cáo từ về nhà. Tuyết rất hồn nhiên:

- Ô kìa, bảo người ta ra để xin lỗi, mà chưa xin lỗi đã định về. Về thế nào được kia chứ?

Phương càng ngượng. Chàng đoán chừng Tuyết đã hiểu xin lỗi về việc gì. Gượng cười, chàng đáp:

- Thôi, để lần sau.
- Vậy chiều nay nhé?
- Vâng, chiều nay.

Phương đưa tay ra bắt tay Chương. Tuyết cũng đưa tay ra bắt tay Phương. Chờ Phương đi một quãng xa, Chương bảo Tuyết:

- Mình trông tráo quá.
- Thế à?
- Ai lại ngôn ngữ, cử chỉ tự do quá thế?
- Đã đạo đức rồi!
- Không phải anh đạo đức, nhưng cái gì cũng phải có giới hạn.
- Nhưng có bao giờ em bước qua giới hạn đâu?
- Không phải anh ghen, nhưng anh rất sợ lỗi. Em nên hiểu rằng sự lỗi giết giết người, “le ridicule tue”.
- Nhưng em có lỗi đâu?
- Khổ quá! Còn thế nào mới là lỗi?
- Vậy xin lỗi mình nhé, từ nay em không lỗi nữa. À này, mình ạ, bà phủ Thanh cũng có ở ngoài này đây.

Có giữ vẻ lãnh đạm, Chương uể oải đáp:

- Hình như thế.
- Chắc thế nào cũng có cô Thu, nhỉ? Em nghe nói bây giờ cô ấy gầy lắm.

Chương hơi có giọng gắt:

- Ai bảo em thế?
- Anh Phương.
- Này! Phương không tốt đâu, em chẳng nên thân với hắn.
- Anh rõ vô ơn!
- Thế nào là vô ơn?

- Anh phải biết có một người bạn thì hơn là mười kẻ thù. Anh Phương đang là bạn anh, không khéo trở nên kẻ thù anh mất. Vì em nghĩ thế nên ban nãy em đã hết sức làm cho anh Phương vẫn nguyên là bạn anh. Thế mà anh chẳng ơn cho thì chớ, lại còn oán giận.

- Nếu thế thì cứ thù còn hơn. Nhưng thôi, đi về mình ạ. Trời ơi lẩm rồi.

Tuyết vui vẻ đứng dậy bước xuống bãi cát. Nhưng vừa đi được một quãng, nàng quay nhìn ra phía biển lại gặp người bắt ngao ban nãy vẫn chậm chạp đi giật lùi sau cái nạo, lưới sắt ăn sâu xuống cái thành hai cái rãnh nhỏ ngoằn ngoèo. Nàng liền kéo Chương lại xem.

Người kia thân nhiên như không có ai đến gần vẫn lẳng lặng đi giật lùi, thỉnh thoảng nghe có tiếng cách, lại dừng chân cúi xuống bới nhặt con ngao bỏ vào cái giỏ buộc ở thắt lưng bên sườn.

Tuyết hỏi:

- Một ngày bác bắt được bao nhiêu?

Không ngẩng đầu lên, và vẫn từ từ đi giật lùi người kia đáp:

- Cũng có khi được nhiều, cũng có khi được ít.

- Nhiều là bao nhiêu?

- Một giỏ.

- Thế một giỏ bao nhiêu tiền?

- Vài hào.

Ngắm bộ quần áo nâu bã của người bắt ngao, Tuyết đem lòng thương hại. Nàng cười bảo Chương:

- Bác ấy có cái nón đẹp quá, nhỉ?

Quả thật, cái nón đan bằng tre trông kiểu rất xinh xắn, như nón người đình trưởng vẽ trong bức tranh Tàu. Tuyết bảo người bắt ngao:

- Bác cho tôi coi cái nón tí nào.

Người kia đứng lại, vẻ mặt lạnh lùng, đưa nón cho Tuyết xem. Tuyết hỏi:

- Bao nhiêu tiền cái nón này thế bác?

- Không biết.

- Sao lại không biết?

- Tôi có mua đâu mà biết giá.

- Vậy ai cho bác?

- Tôi đan lấy.

Tuyết cười:

- Để lại cho tôi nhé?

Người bắt ngao lắc đầu, đưa tay giật lấy nón.

Tuyết lại hỏi:

- Tôi trả bác một đồng đây.

Người kia vẫn lắc rồi đội nón lên đầu mà đi. Tuyết lấy làm lạ rằng một người nghèo đói một ngày được vài hào là cùng, thế mà trả một đồng bạc cái nón tre không bán. Nàng thì thầm bảo Chương

- Mình cố mua cái nón ấy cho em.

Nề lời, Chương chạy theo gọi:

- Bác bắt ngao, tôi bảo cái này.

Người kia dừng lại chau mày tỏ vẻ khó chịu.

Chương hỏi:

- Cái nón ấy, tôi trả bác hai đồng đấy, bác bán cho tôi đi.

- Đã bảo không bán mà lại!

Chương kinh ngạc hỏi:

- Vậy bác có vợ con không?

Nghe câu hỏi người kia hầm hầm tức giận, lẩm bẩm như chửi rủa ai, đi thẳng mà đi rất mau. Chương không theo nữa, cùng Tuyết về nhà. Quay lại nhìn, vẫn thấy cái hình thù lom khom, dáng điệu chậm chạp đi sấp bóng mặt trời, ở ven làn nước đỏ viền bọt trắng.